Dosarul nr. 2-579/2025
2-25005307-12-2-17012025-1

H O T Ă R Â R E
În numele legii

20 octombrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău /sediul Centru/
Instanța compusă din:
Președintele ședinței,
Judecătorul Diana Tricolici
Grefier Daniela Stratan
Cu participarea interpretului Victoria Grosu, Rodica Ghenciu

examinând în ședință de judecată publică acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Pahomova Elena către Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova" cu privire la recunoașterea declarațiilor ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient, obligarea publicării replicii, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces.

1. La data de 14 ianuarie 2025 Pahomova Elena s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată către Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova" cu privire la recunoașterea declarațiilor ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient, obligarea publicării replicii, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.
2. În motivarea cererii de chemare în judecată Pahomova Elena a indicat că, pe 03 decembrie 2024, pe postul TV national MOLDOVA 1, în emisiunea "În Context" al careia moderator este Radu Osipov a fost menționată de mai multe ori. Reclamanta susține că începând cu min. 14:00 invitatul emisiunii Valeriu Pașa a caracterizat-o ca fiind : „*una propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova*", „*reprezentanta inamicului*", „*un propagandist pro-rus care urăște Republica Moldova prin toata activitatea sa, prin lucrurile care le promovează* ".

Pahomova Elena menționează că aceste declarații nu corespund realității. Consideră că fiecare are dreptul la opinie, totodată conform legislației în vigoare chiar și judecata de valoare trebuie să se bazeze pe fapte. Dacă judecata de valoare se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate, aceasta este o judecata de valoare fără substrat factologic suficient (opinie excesivă).

Reclamanta reținând prevederile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, consideră că declarațiile sus-menționate răspândite pe postul TV

național ”MOLDOVA 1” nu se bazează pe niciun fapt, și fără îndoială au un caracter defăimător dat fiind faptul că a fost învinuită că urăște Republica Moldova, că lucrează împotriva Republicii Moldova, etc. ceea ce nu corespunde adevărului în nicio măsură. Pahomova Elena evidențiază că răspândirea acestor informații, în special pe postul TV național, atentează la reputația sa, lezează onoarea și demnitatea sa, afectând inerent imaginea sa.

În contextul îndeplinirii cerințelor art. 15 din Legea nr. 64/2010, privind procedura prealabilă, reclamanta pe data de 09.12.2024 a înaintat pârâtei cererea de acordare a dreptului la replică, fără a cere compensații, solicitând doar acordarea timpului de emisie pentru replică.

Prin răspunsul nr 02-18/831 din 17.12.2024 semnat de directorul general al IP Compania TELERADIO MOLDOVA pârâta a informat că solicitările adresate nu pot fi satisfăcute deoarece nu corespund prevederilor actelor normative.

Reclamanta își întemeiază pretențiile în baza prevederilor art. art. 7 alin. (1)-(5), 15, 27 din Legea nr 64/2010 cu privire la libertate de exprimare, prevederile art. 11, 14 din Codul serviciilor media audiovizuale. De asemenea, reclamanta menționează că conform prevederilor p. 183 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale (aprobat prin Decizia Consiliului Audiovizualului nr. 61 din 01.03.2024) Furnizorul de servici media este în drept să nu acorde dreptul la replică: 1) dacă informația difuzată nu vizează persoana solicitantă, cu excepția cazului în care aceasta reprezintă interesele unei persoane lipsite sau restrânse în capacitatea de exercițiu;
2) pentru opinii și judecăți de valoare exprimate cu substrat factologic suficient; 3) în cazul în care informațiile difuzate au fost preluate:

a) din documentele sau comunicatele autorităților publice;

b) în cadrul ședințelor autorităților publice, de la persoanele care exercită funcții publice sau persoanele invitate pentru a participa la aceste ședințe;

c) în cadrul urmăririi penale sau al unui proces judiciar, de la participanții la proces, inclusive martorii, organul de urmărire penală sau instanța de judecată;

d) din cererile, scrisorile sau plângerile cu privire la încălcarea drepturilor și intereselor legitime, expediate autorităților publice pentru examinare; 4) în situația în care se solicită replica la replică.

În continuare, reclamanta explică faptul că, deoarece nici una din situațiile prevăzute mai sus nu a avut loc, iar conținutul informațiilor sus-menționate răspândite de pârâtă poartă un caracter vădit defăimător, iar opinia răspândită este una vădit excesivă, formulată brusc, categoric și chiar cu elementele unui discurs la ură, solicită ca pârâta să fie obligată să publice replica sa în același program, și la aceeași oră, pe postul TV național „MOLDOVA 1”. Subsecvent, în conformitate cu art. 7 și 15 din Legea nr. 64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, solicită achitarea unei compensații de 5 000 (cinci mii) lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin răspândirea informației defăimătoare.

La aprobarea compensației evidențiază că urmează a se lua în calcul că pârâta a admis declarațiile sus menționate deși are mai multe obligațiuni legale ca furnizor public pe care nu le-a respectat (respectarea drepturilor și libertăților fundamentale a omului în

cadrul serviciilor media audiovizuale, asigurarea informării corecte, pluralismului de opinii, excluderea unui discurs la ură, etc.), În afara de aceasta, reclamanta explică că, pârâta a ignorat cererea prealabilă, a refuzat acordarea replicii fără nicio motivare, iar programul respectiv a fost și este accesibil pentru publicul larg (pe internet, Facebook, etc.).

3. Reclamanta Pahomova Elena solicită :

- recunoașterea următoarelor declarații din emisiunea ”În Context” din data de 03 decembrie 2024 răspândite pe postul TV național „MOLDOVA l” a Instituției Publice Compania „Teleradio-Moldova” ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient : „*Elena Pahomova este una propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova reprezentanta inamicului*”; „*un propagandist pro-rus care urăște Republica Moldova prin toata activitatea sa, prin lucrurile care le promovează*”;
- obligarea pârâtului Instituției Publice Compania „Teleradio-Moldova” să publice replica Elenei Pahomova, în același program, și la aceeași oră, pe postul TV național „MOLDOVA l” a Instituției Publice Compania „Teleradio-Moldova” textul replicii: «*Elena Pahomova este jurnalist profesionist. Din 1998, a evoluat de la statutul de reporter până la cel de șef al posturilor de televiziune din Moldova. Ea este cunoscută pentru proiectele sale istorice și culturale, care au adus o contribuție semnificativă la dezvoltarea jurnalismului. De asemenea, Elena Pahomova scrie în mod activ probleme sociale, în special subiectul diagnosticării autismului și al reabilitării copiilor cu acest diagnostic. Activitatea sa vizează dezvoltarea societății moldovenești, alfabetizarea socială și juridică. Importanța activității sale este confirmată de numeroase premii naționale și internaționale, cum este Grand Prix PNUD pentru Drepturile Omului*»;
- încasarea de la pârâta Instituția Publica Compania „Teleradio-Moldova” în beneficiul reclamantei Elena Pahomova a prejudiciului moral în mărime de 5000 (cinci mii) lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 500 lei (taxa de stat) și 200 lei (taxa de timbru).

4. <u>În ședința de judecată reclamanta Elena Pahomova</u> a susținut cererea de chemare în judecată cu toate motivele de fapt și de drept indicate și a solicitat admiterea acțiunii civile.
5. <u>Reprezentantul pârâtei Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova”, Istratii Eugeniu</u> a susținut argumentele expuse în referința depusă și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În referința depusă reprezentatul pârâtului a indicat că, motivele invocate de reclamantă în cererea de chemare în judecată nu-și găsesc confirmare, ceea ce denotă faptul că sunt formale și nu pot pune la îndoială veridicitatea informațiilor prezentate de Valeriu Pașa în cadrul emisiunii „în Context” difuzat la postul public de televiziune Moldova 1 la 03.12.2024. De asemenea, reprezentantul pârâtului susține că cererea de chemare în judecată nu conține probe ce ar demonstra pretențiile invocate de reclamantă. În fapt, la data de 03.12.2024 postul public de televiziune Moldova 1 al IP Compania „Teleradio-Moldova” a difuzat emisiunea „în Context”,, moderator Radu Osipov, invitat

la emisiune Valeriu Pașa, președintele Comunității Watchdog. Prin urmare, invitatul emisiunii Valeriu Pașa, în conformitate cu legislația și-a expus opinia despre activitatea Ministrului Energiei de la acel moment, Victor Parlicov privind promovarea Elenei Pahomova în funcție la companii din sectorul gazelor, cu capital de stat. El a spus despre Elena Pahomova că este o propagandistă împotriva Republicii Moldova.

În continuare reprezentantul pârâtului a citat declarațiile invitatului la emisiune Valeriu Pașa.

Valeriu Pașa : „Ce am aflat astăzi? Un lucru care pe mine m-a întristat profund și căruia nu-i găsesc niciun fel de explicație - că domnul ministrul Parlicov la un moment dat i-a propus unei propagandiste care lucrează împotriva Republicii Moldova să devină membru în Consiliul de Observatori, la alegere, în orice companie din domeniul energetic cu capital de stat. ”

Cu referire la expresia „Elena Pahomova este o propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova”, după cum a fost menționat I.P. Compania „Teleradio-Moldova” consideră această expresie drept opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea dlui Valeriu Pașa asupra activității reclamantei și o califică drept judecată de valoare.

Astfel, consideră că reclamanta eronat a catalogat expresia „Elena Pahomova este o propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova” drept judecată de valoare fără substrat factologic suficient, or acțiunile jurnaliștilor IP Compania „Teleradio-Moldova” se încadrează în prevederile art. 2 din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare: judecată de valoare — opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea față de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit.

Reprezentantul pârâtului evidențiază prevederile art. 2 din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, judecată de valoare fără substrat factologic suficient —judecată de valoare care se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate.

În acest sens, reține că afirmațiile Elenei Pahomova precum că „Elena Pahomova este o propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova” este o judecată de valoare fără substrat factologic suficient, nu corespund realității, prin urmare nu există temei pentru acordare dreptului la replică. În aceeași ordine de idei, partea pârâtă evidențiază că potrivit informației de pe siteul https://myrotvorets.center/criminal/pakhomova-elena- ivanovna/ reclamanta este menționată ca propagandistă pro-rusă, fiind acuzată de susținerea separatismului în regiunea transnistreană. Conform informație publicate pe siteul https://point.md/ru/novosti/obschestvo/sergei- ilchenko-obvinil-zhurnalistku-elenu-pakhomovu-v-separatizme/ Serghei Ilcenko a acuzat-o pe jurnalista Elena Pakhomova de separatism. Serghei Ilcenko, care el însuși a lucrat mult timp în presa transnistreană, a acuzat-o pe Pahomova că acționează într-o manieră ostilă Republicii Moldova și că promovează separatismul. De asemenea, el a făcut apel la persoane care au păreri asemănătoare să-i urmeze exemplul și să scrie plângeri la parchet împotriva reprezentanților „ coloanei a cincea rusești ” relatează newsmaker, md. Potrivit informației de pe siteurile https://noi.md/ru/obshhestvo/moldavskaya-zhumalistka-elena-

levickaya-pahomova-vnesena-v bazu-mirotvorec,https://point.md/ru/novosti/obschestvo/moldavskaia-zhurnalistka-elena levitskaia-pakhomova- vnesena-v-bazu—34-mirotvorets-34/, se confirmă faptul că reclamanta a fost adăugată în baza de date a site-ului de internet ucrainean „Mirotvorets" cu formula „propagandist antiucrainean". Conform informație publicate pe siteul https://www.zdg.md/stiri/stiri-sociale/ca-a-dispus-retragerea-licentei-de-emisie-pentru-314-tv detinuta-de-elena-pahomova-care-a-fost-si-directoarea- postului-primul-transnistrean/ se confirmă că reclamanta a fost directoarea postului Primul Transnistrean.

Urmare acestor informații, consideră că alegațiile reclamantei Elena Pahomova precum că, informațiile contestate nu au suficient suport factologic, sunt pur declarative și nu corespund realității. Partea pârâtă consideră că, acțiunile/contestațiile nejustificate ale reclamantei se rezumă la încercarea de a limita independența editorială, autonomia instituțională și libertatea de creație a jurnaliștilor IP Compania „Teleradio-Moldova".

Partea pârâtă reținând prevederile art. 4 din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, remarcă că, orice restricție a libertății de exprimare (inclusiv interdicția lezării onoarei, demnității și a reputației profesionale) pentru a fi considerată legală, conform standardelor impuse de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, trebuie să corespundă următoarelor condiții: 1) restricția trebuie să fie prevăzută expres și clar într-o lege; 2) restricția trebuie să urmărească unul sau mai multe scopuri prevăzute în paragraful 2 al art.10 CEDO; 3) restricția trebuie să fie "necesară într-o societate democratică", această exigență respectându-se atunci când există proporționalitate între măsurile aplicate și scopul urmărit, sau altfel spus, interesul public protejat (implică punerea în balanță pentru testare, pe de o parte, a interesului public protejat și, pe de altă parte, a dreptului la libera exprimare într-o societate democratică).

Potrivit, jurisprudenței Curții Europene, explică faptul că, doar în cazul în care Curtea Europeană stabilește că toate cele trei exigențe sunt satisfăcute, amestecul statului va fi considerat legitim. Concluzionând cele expuse, atestă faptul că, jurnaliștii, inclusiv cei din cadrul IP Compania „Teleradio-Moldova" în sensul informării publicului beneficiază de protecția dreptului la libertatea de exprimare atât prin prisma instrumentelor naționale, cât și în baza Convenției Europene. Atrage atenția că în cererea de chemare în judecată reclamanta nu a demonstrat caracterul defăimător al informațiilor prezentate în emisiunea „în Context" difuzată la postul TV „Moldova 1" al IP Companiei „Teleradio-Moldova".

Cu trimitere la prevederile art. 24 din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, partea pârâtă evidențiază că reclamanta nu a demonstrat fără echivoc caracterul defăimător al informației contestate, la fel, nu a demonstrat că judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient. Concomitent, reieșind din conținutul emisiunii în litigiu, a subiectelor dezbătute în cadrul acesteia, s-a stabilit că afirmațiile contestate sunt de interes public. IP Compania „Teleradio-Moldova" afirmă că presa joacă un rol esențial de „câine de pază public" într-o societate democratică (a se vedea Thorgeir Thorgeirson v. Iceland), prin urmare, presa trebuie să fie liberă, într-o manieră ce corespunde obligațiilor și responsabilităților sale, de a comunica astfel de informații și idei, iar publicul are dreptul să le primească.

De asemenea, partea pârâtă reținând prevederile art. 4 din aceeași Lege, accentuează că, articolul 10 al Convenției nu garantează o libertate de exprimare nelimitată chiar și în ceea ce privește relatările presei cu privire la chestiuni de interes public deosebit. Conform termenilor din paragraful 2 al articolului, exercitarea acestei libertăți presupune „obligații și responsabilități", care, de asemenea, se aplică presei. Aceste „obligații și responsabilități" pot avea însemnătate când există o întrebare cu privire la atacul asupra reputației unor persoane private și subminarea „drepturilor altor persoane". Datorită „obligațiilor și responsabilităților" inerente exercitării libertății de exprimare, protecția acordată de articolul 10 jurnaliștilor în ceea ce privește relatarea cu privire la chestiunile de interes general, este supusă condiției ca ei să acționeze cu bună-credință pentru a oferi informații corecte și credibile în conformitate cu etica jurnalistică (a se vedea Goodwin v. the United Kingdom, hotărâre din 27 martie 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-11, p. 500, § 39, și Fressoz and Roire v. France [GC], nr. 29183/95, § 54, ECHR 1999-1). În analiza tuturor circumstanțelor stabilite pe prezenta cauză, în contextul emisiunii în litigiu, instituția publică a asigurat respectarea unui echilibru just dintre interesul protejat și libertatea de exprimare, precum și libertatea publicului de a fi informat. Mai mult, furnizorul public național de servicii media nu a relatat informații despre viața privată a reclamantei, emisiunea în ansamblu a urmărit scopul de a aduce la cunoștința publicului probleme politice, economice și sociale. După cum rezultă din dispozițiile legale citate, legea prevede 3 condiții pentru restrângerea libertății de exprimare: restrângerea să fie prevăzută de lege, să urmărească unul sau mai multe din scopurile indicate în acest aliniat și să fie "necesară într-o societate democratică". Acestea însă urmează să fie interpretate în lumina jurisprudenței CEDO. La caz, luând în considerație circumstanțele particulare ale speței, nu se contestă faptul că ingerința este prevăzută de lege, nu se contestă nici faptul că aceasta are un scop legitim, informația contestată de către reclamantă este cu privire la o chestiune de interes public și general. Instituția publică și-a jucat rolul de „câine de pază" care are sarcina, în cadrul unei democrații, să comunice idei și informații privind probleme de interes public.

Referitor la solicitarea reclamantului privind obligarea IP Compania „Teleradio-Moldova" să publice replica Elenei Pahomova, în același program, și la aceeași oră, pe postul TV național „Moldova 1" a IP Compania „Teleradio-Moldova", explică că, la data de 06.12.2024 în secretariatul Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare al IP Compania „Teleradio-Moldova" a fost înregistrată cu nr. 3/06/24 scrisoarea dnei Elena Pahomova prin care a solicitat acordarea dreptului la replică. Atrage atenția că scrisoare nr. 3/06/24 din 06.12.2024 este adresată dnei Albu Carmelia, Ombudsmanul IP Compania „Teleradio-Moldova" și Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare al instituției publice. Prin scrisoarea nr. 01/24/11 din 09.12.2024 Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare a remis în adresa IP Compania „Teleradio-Moldova" scrisoarea dnei Elena Pahomava nr. 3/06/24 din 06.12.2024. Prin răspunsul nr. 02-18/831 din 17.12.2024 IP Compania „Teleradio-Moldova" a informat reclamanta că a examinat petiția înregistrată cu nr. 530 din 09.12.2024, cu privire la acordarea dreptului la replică și i-a comunicat că solicitările înaintate nu pot fi satisfăcute deoarece nu corespund prevederilor actelor normative aplicabile.

În acest sens, partea pârâtă face trimitere la prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr.64 din 23.04.2010 cu privire la libertatea de exprimare, care prevede că persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informației și/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezmințirea informației defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor și compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată.

Evidențiază art. 27 din Legea nr.64 din 23.04.2010: 1) Orice persoană ale cărei drepturi sau interese au fost lezate prin răspândirea unor judecăți de valoare fără substrat factologic suficient are dreptul la replică. (2) Replica se va referi numai la informația defăimătoare contestată, va fi expusă în termeni decenți și nu va conține amenințări sau comentarii marginale. (3) Publicarea sau difuzarea replicii se face în modul și în condițiile prevăzute pentru publicarea sau difuzarea dezmințirii.

În același context, partea pârâtă face trimitere la pct. 181 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, aprobat prin Decizia CA nr. 61 din 01.03.2024 (Regulament): Persoana lezată prin răspândirea unor judecați de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecățile de valoare cumulează următoarele condiții: 1) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; 2) au un caracter defăimător; 3) permit identificarea persoanei vizate de informație.

Pct. 182 din Regulament statuează că, persoana care se consideră lezată în modul stabilit la pct. 181 poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, sau publicarea unei replici.

Pct. 183 din Regulament prevede că, furnizorul de servicii media este în drept să nu acorde dreptul la replică: 2) pentru opinii și judecăți de valoare exprimate cu substrat factologic suficient; 3) în cazul în care informațiile difuzate au fost preluate: d) din cererile, scrisorile sau plângerile cu privire la încălcarea drepturilor și intereselor legitime, expediate autorităților publice pentru examinare.

Menționează că informația cu privire la faptul că „Elena Pahomova este o propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova” a fost preluată de site-urile de știri (point.md, newsmaker.md, noi.md, zdg.md, myrotvorets.center), mai mult Procuratura Generală a declarat pentru NM că o solicitare din partea Serghei Ilcenko de a verifica activitățile jurnalistei NTV- Moldova Elena Pakhomova a fost într-adevăr primită și va fi revizuită. Astfel se constată că opiniile și judecata de valoare exprimată de Valeriu Pașa, președintele Comunității Watchdog, au substrat factologic suficient și nu constituie relatări false.

La fel, partea pârâtă a invocat pct. 184 din Regulament, care prevede că dreptul la replică se acordă pentru relatări false cu privire la fapte și/sau a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient, dacă acestea au fost preluate: 1) din comunicatele de presă ale altor persoane decât autoritățile publice; 2) din conținutul creațiilor de autor, care nu pot fi redactate, sau din emisiunile difuzate în direct; 3) din declarațiile, scrise sau verbale, ale altor persoane; 4) din alte surse mass-media.

Potrivit pct. 187 din Regulament, persoana care se consideră lezată de prezentarea în cadrul unui serviciu media audiovizual a unor informații ce o vizează, denumită în

continuare solicitant, poate cere furnizorului de servicii media/serviciilor de platformă de partajare a materialelor video, în termen de cel mult 20 de zile de 23 la data difuzării sau de la data la care persoana a aflat despre difuzarea informațiilor, revizionarea sau reaudierea programului/materialului video în cauză.

Pct. 191 din Regulament prevede că, în cadrul termenului din pct. 187, solicitantul unui drept la replică sau la rectificare va înainta în adresa furnizorului de servicii media/serviciului de platformă de partajare a materialelor video care a difuzat programul incriminat, o cerere care va conține, după caz, următoarele: 1) numele și adresa solicitantului, numărul de telefon sau coordonatele oricărui alt mijloc care să facă posibilă contactarea acestuia; 2) denumirea emisiunii/materialului video și data difuzării (după caz); 3) faptele neadevărate pentru care se solicită dreptul la replică sau informațiile eronate pentru care se solicită rectificarea, dezmințirea sau eliminarea; 4) motivarea cererii; 5) textul replicii, care trebuie să se refere numai la faptele neadevărate contestate.

Pct. 195 din Regulament stipulează că, exercitarea dreptului la replică poate fi refuzată de către furnizorul de servicii media/serviciului de platformă de partajare a materialelor video în următoarele situații: 1) cererea nu a fost trimisă în termenul și în condițiile prevăzute la pct. 187 și 191-192; 2) furnizorul de servicii media/serviciului de platformă de partajare a materialelor video deține dovezi care probează adevărul faptelor prezentate sau, după caz, este îndeplinită una dintre condițiile prevăzute la pct. 183.

În contextul acestor pct. din Regulament, pârâta menționează că în cererea prealabilă reclamanta a solicitat acordarea dreptului la replică, însă în cererea de chemare în judecată a înaintat o nouă solicitare și anume publicarea replicii. Mai mult, odată cu înaintarea cererii prealabile reclamanta nu a prezentat textul replicii. Prin urmare, pârâta explică că, în temeiul pct. 195 din Regulament, IP Compania „Teleradio-Moldova” a respins solicitarea dnei Elena Pahomova.

Aprecierea instanței de judecată.

6. Audiind reclamanta și reprezentantul pârâtului, examinând materialele cauzei, instanța de judecată respinge acțiunea înaintată de către Pahomova Elena către Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova”, din următoarele considerente.
7. În conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.
8. În ședința de judecată s-a constatat că pe 03 decembrie 2024, postul public de televiziune Moldova 1 al IP Compania „Teleradio-Moldova” a difuzat emisiunea „în Context”,, moderator Radu Osipov. Invitat la emisiune a fost Valeriu Pașa, președintele Comunității Watchdog.
9. Reclamanta susține că începând cu min. 14:00 invitatul emisiunii Valeriu Pașa a caracterizat-o ca fiind : „*una propagandistă care lucrează împotriva Republicii Moldova*”, „*reprezentanta inamicului*”, „*un propagandist pro-rus care urăște*

Republica Moldova prin toata activitatea sa, prin lucrurile care le promovează ”.

10. Pahomova Elena în ședința de judecată a menționat că aceste declarații nu corespund realității. Consideră că fiecare are dreptul la opinie, totodată conform legislației în vigoare chiar și judecata de valoare trebuie să se bazeze pe fapte. Dacă judecata de valoare se bazează pe fapte care nu au avut loc sau pe fapte care au avut loc, dar a căror expunere este denaturată până la falsitate, aceasta este o judecata de valoare fără substrat factologic suficient (opinie excesivă).
11. Reclamanta consideră că declarațiile răspândite pe postul TV național ”MOLDOVA 1” nu se bazează pe niciun fapt, și fără îndoială au un caracter defăimător dat fiind faptul că a fost învinuită că urăște Republica Moldova, că lucrează împotriva Republicii Moldova, etc. ceea ce nu corespunde adevărului în nicio măsură. Pahomova Elena evidențiază că răspândirea acestor informații, în special pe postul TV național, atentează la reputația sa, lezează onoarea și demnitatea sa, afectând inerent imaginea sa.
12. În conformitate cu art. 15 alin. (1), (2) din Legea cu privire la libertatea de exprimare nr.64 din 23 aprilie 2010, persoana care se consideră defăimată poate solicita, prin cerere prealabilă, autorului informaţiei şi/sau persoanei juridice care a răspândit-o rectificarea sau dezminţirea informaţiei defăimătoare, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor şi compensarea prejudiciului cauzat. În caz de deces al persoanei defăimate, cererea prealabilă se depune de către persoana interesată. Cererea prealabilă se depune în termen de 20 de zile de la data la care persoana a aflat sau trebuia să afle despre informaţia defăimătoare. Acesta este un termen de prescripţie. La împlinirea unui an din ziua defăimării, persoana nu poate solicita repunerea sa în termenul de depunere a cererii prealabile.
13. Instanța de judecată constată că la data de 06.12.2024 în secretariatul Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare al IP Compania „Teleradio-Moldova” a fost înregistrată cu nr. 3/06/24 scrisoarea dnei Elena Pahomova prin care a solicitat acordarea dreptului la replică.

Scrisoare nr. 3/06/24 din 06.12.2024 este adresată dnei Albu Carmelia, Ombudsmanul IP Compania „Teleradio-Moldova” și Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare al instituției publice.

14. Prin scrisoarea nr. 01/24/11 din 09.12.2024 Consiliului de Supraveghere și Dezvoltare a remis în adresa IP Compania „Teleradio-Moldova” scrisoarea dnei Elena Pahomava nr. 3/06/24 din 06.12.2024.
15. În context, instanța de judecată reține că, potrivit prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare, cererea prealabilă se examinează în termen de 5 zile de către autorul informației și după caz, de către persoana juridică ce a răspândit această informație. Aliniatul (2) din același articol prevede că rectificarea sau dezminţirea informaţiei, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informaţia a fost răspândită de mass-media şi publicaţia sau emisiunea care a răspândit această informaţie apare mai rar decât o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune. Aliniatul (3) prevede că, 3) Rectificarea sau dezminţirea informaţiei,

acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se efectuează în termen de 15 zile de la data examinării cererii prealabile, iar dacă informaţia a fost răspândită de mass-media şi publicaţia sau emisiunea care a răspândit această informaţie apare mai rar decât o dată la 15 zile, în următorul număr sau emisiune. Iar aliniatul (5) din același articol prevede că, în cazul refuzului de a satisface, integral sau parţial, cererea prealabilă, persoana lezată poate depune cerere de chemare în judecată.

16. Prin răspunsul nr. 02-18/831 din 17.12.2024 IP Compania „Teleradio-Moldova" a informat reclamanta că a examinat petiția înregistrată cu nr. 530 din 09.12.2024, cu privire la acordarea dreptului la replică și i-a comunicat că solicitările înaintate nu pot fi satisfăcute deoarece nu corespund prevederilor actelor normative aplicabile.
17. Totodată, potrivit art. 17 alin. (1) din aceiași lege, cererea de chemare în judecată cu privire la defăimare poate fi depusă în termen de 30 de zile, acest termen curge de la: b) data expirării termenului pentru examinarea cererii prealabile.
18. În atare ordine de idei, cu referire la circumstanțele speței instanța de judecată constată că, cererea de chemare în judecată a fost depusă în termen.
19. Instanța reține că art.1 alin.(1) a Legii cu privire la libertatea de exprimare, definește scopul de a garanta exercitarea dreptului la libera exprimare, precum şi un echilibru între asigurarea dreptului la libera exprimare şi apărarea onoarei, demnităţii, reputaţiei profesionale şi vieţii private şi de familie ale persoanei.
20. Potrivit art.2 din Legea nr.64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, termenii şi expresiile utilizate în prezenta lege au următoarele semnificaţii: - *defăimare*– răspândire a informaţiei false care lezează onoarea, demnitatea şi/sau reputaţia profesională a persoanei; - *informaţie*– orice expunere de fapt, opinie sau idee sub formă de text, sunet şi/sau imagine; - *judecată de valoare* – opinie, comentariu, teorie sau idee care reflectă atitudinea faţă de un fapt, a cărei veridicitate este imposibil de dovedit; - *replică* – răspuns al persoanei lezate la opiniile exprimate într-un material răspândit de mass-media.
21. Ținând cont de pretențiile înaintate de reclamantă în faţa instanţei şi circumstanţele elucidate în şedinţele de judecată, instanţa reține prevederile art. 32 alin. (1) şi (2) din Constituţia Republicii Moldova, potrivit căruia oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum şi libertatea exprimării în public prin cuvânt, imagine sau prin alt mijloc posibil, iar libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.
22. În același context, art. 3 alin.(1) al Legii nr.64/2010 cu privire la libertatea de exprimare, prevede că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi şi de a comunica fapte şi idei.
23. Pe de altă parte, în art. 7 alin. (1) din Legea cu privire la libertatea de exprimare se arată că, orice persoană are dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației sale profesionale lezate prin răspândirea relatărilor false cu privire la fapte, a judecăților de valoare fără substrat factologic suficient sau prin injurie.
24. În conformitate cu art. 24 alin. (1) al Legii cu privire la libertatea de exprimare, reclamantul trebuie să dovedească următoarele: a) pârâtul a răspândit informaţia; b) informaţia îl vizează şi este defăimătoare; c) informaţia constituie o relatare cu privire

la fapte şi este în esenţă falsă; sau; d) judecata de valoare nu se bazează pe un substrat factologic suficient; e) existenţa şi cuantumul prejudiciului cauzat.

Aliniatul (2) din același articol prevede că pârâtul trebuie să dovedească următoarele: a) informaţia nu este defăimătoare şi/sau nu îl vizează pe reclamant; b) informaţia constituie o judecată de valoare care se bazează pe un substrat factologic suficient; c) la momentul răspândirii informaţiei, deşi a luat toate măsurile de diligenţă, nu putea şti că prin acţiunile sale contribuie la răspândirea relatărilor false cu privire la fapte sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient; d) informaţia răspândită este de interes public.

Iar alin. (3) În cazurile ce vizează restrângerea libertăţii de exprimare, refuzul pârâtului de a dezvălui un secret profesional sau sursa de informare nu constituie temei suficient pentru admiterea acţiunii.

25. Conform art. 27 al Legii cu privire la libertatea de exprimare, alin. (1) orice persoană ale cărei drepturi sau interese au fost lezate prin răspândirea unor judecăţi de valoare fără substrat factologic suficient are dreptul la replică. (2) Replica se va referi numai la informaţia defăimătoare contestată, va fi expusă în termeni decenţi şi nu va conţine ameninţări sau comentarii marginale. (3) Publicarea sau difuzarea replicii se face în modul şi în condiţiile prevăzute pentru publicarea sau difuzarea dezminţirii.
26. Punctul 181 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, aprobat prin Decizia CA nr. 61 din 01.03.2024 (Regulament) prevede că, persoana lezată prin răspândirea unor judecați de valoare poate fi restabilită în drepturi dacă judecățile de valoare cumulează următoarele condiții: 1) nu se bazează pe un substrat factologic suficient; 2) au un caracter defăimător; 3) permit identificarea persoanei vizate de informație.
27. Punctul 182 din Regulament statuează că, persoana care se consideră lezată în modul stabilit la pct. 181 poate solicita rectificarea sau dezmințirea informației, sau publicarea unei replici.
28. Punctul 183 din Regulament prevede că, furnizorul de servicii media este în drept să nu acorde dreptul la replică: 2) pentru opinii și judecăți de valoare exprimate cu substrat factologic suficient; 3) în cazul în care informațiile difuzate au fost preluate: d) din cererile, scrisorile sau plângerile cu privire la încălcarea drepturilor și intereselor legitime, expediate autorităților publice pentru examinare.
29. Articolul 28 din Legii cu privire la libertatea de exprimare, alin. (1) prevede că responsabilitatea mass-mediei pentru preluarea relatărilor false cu privire la fapte şi/sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient nu survine în cazul în care aceste informaţii au fost răspândite: a) în documentele sau comunicatele autorităţilor publice; b) în cadrul şedinţelor autorităţilor publice, de către persoanele care exercită funcţii publice sau persoanele invitate pentru a participa la aceste şedinţe; c) în cadrul urmăririi penale sau al unui proces judiciar, de către participanţii la proces, inclusiv martorii, de organul de urmărire penală sau instanţa de judecată; d) în cererile, scrisorile sau plîngerile cu privire la încălcarea drepturilor şi intereselor legitime, expediate autorităţilor publice pentru examinare.

Aliniatul (2) prevede că, mass-media nu poartă răspundere materială pentru preluarea cu bună-credinţă a relatărilor false cu privire la fapte şi/sau a judecăţilor de valoare fără substrat factologic suficient, care vizează chestiuni de interes public, dacă acestea: a) se conţin în comunicatele de presă ale altor persoane decât autorităţile publice; b) se conţin în creaţiile de autor, care nu pot fi redactate, sau în emisiunile difuzate în direct; c) se conţin în declaraţiile, scrise sau verbale, ale altor persoane; d) au fost răspândite anterior de alte mass-media; e) cad sub incidenţa altor cazuri stabilite de lege. (3) În cazul exonerării de răspundere în temeiul alin.(2), mass-media poate fi obligată să dezmintă relatările false cu privire la fapte sau să acorde dreptul la replică. (4) Mass-media nu este exonerată de răspundere dacă subscrie informaţiei.

30. În acest context, instanța de judecată urmează a stabili dacă susținerile reclamantei privind încălcarea dreptului la reputație, onoare și demnitate sunt întemeiate, deoarece natura defăimătoare al informațiilor nu se prezumă, acest fapt trebuie de dovedit conform art.24 din Legea cu privire la libertatea de exprimare și dacă partea pârâtă urmează a fi obligată să acorde dreptul la replică.
31. În aceeași ordine de idei, instanța evidențiază că prevederile legale citate supra, trebuie interpretate şi aplicate în concordanţă cu jurisprudenţa Curţii Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, având în vedere că libertatea de exprimare este garantată prin art. 10 din Convenţia Europeană, care prin paragraful al doilea permite statelor să aducă anumite limitări acestei libertăţi, cu condiţia să respecte cerinţele prevăzute de Convenţie pentru valabilitatea lor.
32. Astfel, fiind statuat că, exercitarea acestor libertăţi ce comportă îndatoriri şi responsabilităţi poate fi supusă unor formalităţi, condiţii, restrîngeri sau sancţiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (…) protecţia reputaţiei sau a drepturilor altora(...).
33. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a Dreptului Omului a acceptat chiar şi folosirea în presă a unor „termeni violenţi” atunci când scopul ziaristului este discutarea unor chestiuni de interes public (c. Thorgeirson vs. Islanda şi Dalban vs. România).
34. Instanța de judecată reține că, folosirea în presă a unor termeni mai duri, mai aspri, este cu atât mai protejată de jurisprudenţa Curții Europene a Drepturilor Omului atunci când reprezintă un răspuns jurnalistic la un stil provocator al autorităţilor care gestionează banii publici.
35. Posibilitatea recunoscută ziaristului de a exagera, la nevoie, în prezentarea informaţiilor se justifică, pe de o parte, prin caracterul perisabil al informaţiei, iar pe de altă parte prin necesitatea ca ziaristul să poată folosi o modalitate de a atrage atenţia publicului asupra chestiunilor de interes public la care se referă (c. Dalban vs. România).
36. În speţa de faţă jurnalistul nu s-a expus vis-a-vis de persoana reclamantei, cel care s-a expus a fost invitatul emisiunii Valeriu Pașa. Cu toate acestea, reclamanta a reiterat în instanța de judecată că nu are pretenții față de Valeriu Pașa, dar a susținut că pârâta a admis declarațiile expuse de invitatul emisiunii și nu a acordat dreptul la replică.
37. La stabilirea gravităţii afirmaţiilor - care nu reprezintă judecăţi de valoare, ci situaţii

factuale - trebuie să se aibă în vedere că au fost făcute în mod repetat de către pârât şi se încadrează într-o campanie de denigrare desfăşurată împotriva reclamantei. În prezentul caz, pârâta nu a răspândit informaţii despre reclamantă în mod repetat.

38. Din ansamblul reglementărilor privind dreptul la liberă exprimare, rezultă că acesta nu este unul absolut, ci poate fi supus limitărilor, restrângerilor, în ipoteza în care folosirea libertăţii de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate apăra în mod legitim sau chiar împotriva democraţiei însăşi.
39. Aceste limitări se concretizează în posibilitatea existenţei unor ingerinţe ale autorităţilor statale în exerciţiul dreptului la libertatea de exprimare, spre a se realiza scopurile enunţate de art. 10 parag. 2 din Convenţie. Instanţa europeană a subliniat în repetate rânduri că restricţiile la libertatea de exprimare, oricare ar fi contextul în discuţie, nu sunt compatibile cu dispoziţiile art. 10 parag. 2 decât dacă îndeplinesc condiţiile pe care textul le impune în privinţa lor.
40. Astfel, libertatea de exprimare, ca drept esenţial într-o societate democratică, nu poate fi exercitată dincolo de orice limite. Ca orice altă libertate socială, ea presupune luarea în considerare a unor interese de ordin general, cum sunt siguranţa naţională, integritatea teritorială a statelor contractante, siguranţa publică, apărarea acesteia şi prevenirea săvârşirii unor infracţiuni, protecţia sănătăţii şi a moralei publice, garantarea autorităţii şi imparţialităţii puterii judiciare, precum şi a unor interese de ordin personal, anume reputaţia şi drepturile ce aparţin altor persoane, împiedicarea divulgării informaţiilor confidenţiale.
41. În jurisprudenţa sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, cu valoare de principiu, că orice persoană fizică, inclusiv un ziarist, care exercită libertatea sa de expresie, îşi asumă „îndatoriri şi responsabilităţi”, a căror întindere depinde de situaţia concretă, particulară în discuţie şi de procedeul tehnic utilizat.
42. În ceea ce priveşte dreptul la viaţa privată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis, în jurisprudenţa sa constantă, că noţiunea de viaţă privată cuprinde elemente care se raportează la identitatea unei persoane, cum ar fi numele său, personalitatea, integritatea sa fizică şi morală; garanţia oferită de art. 8 din Convenţie fiind destinată, în principal, să asigure dezvoltarea, fără ingerinţe exterioare, a personalităţii fiecărui individ în relaţiile cu semenii. Aşadar, există o zonă de interacţiune între individ şi terţi care, chiar şi într-un context public, aparţine „vieţii private” (a se vedea Von Hannover împotriva Germaniei, parag. 50).
43. De asemenea, s-a statuat că „dreptul la apărarea reputaţiei este un drept care, în calitate de element al vieţii private, este legat de art. 8 din Convenţie” (a se vedea Chauvy şi alţii împotriva Franţei, parag. 70).
44. Totodată, s-a arătat că trebuie găsit un echilibru între libertatea de exprimare şi dreptul la viaţa privată, care cade sub incidenţa art. 8, echilibru care impune tragerea la răspundere a persoanelor vinovate de comiterea afirmaţiilor denigratoare, dacă afirmaţiile reprezintă situaţii factuale, lipsite de suport probatoriu, efectuate în cadrul unei adevărate campanii de denigrare şi reiterate în public, prin mijloace de comunicare prin presă şi mass-media cu rea -credinţă (cauza Petrina împotriva României, cauza Andreescu împotriva România).

45. În acest sens, instanţa europeană a statuat, în cauza Sipoş împotriva României, că „îi revine Curții sarcina de a stabili dacă statul, în contextul obligaţiilor pozitive care decurg din art. 8 din Convenţie, a păstrat un just echilibru între protecţia dreptului reclamantei la reputaţia sa, element constituent al dreptului la protecţia vieţii private, şi libertatea de exprimare protejată la art. 10 (Petrina, citată anterior, pct. 36; Von Hannover împotriva Germaniei, parag. 70). Astfel, Curtea consideră că obligaţia pozitivă care decurge din art. 8 din Convenţie trebuie să se aplice în cazul în care afirmaţiile susceptibile să afecteze reputaţia unei persoane depăşesc limitele criticilor acceptabile, din perspectiva art. 10 din Convenţie (Petrina, parag. 39).
46. De asemenea, instanţa europeană a reiterat principiile stabilite în jurisprudenţa sa privitoare la libertatea de exprimare garantată de art. 10 din Convenţie (cauza Cumpăna şi Mazăre împotriva României, par. 88-93), reamintind că presa joacă rolul indispensabil de „câine de pază" ("public watchdog") într-o societate democratică, precum şi faptul că presa, deşi nu trebuie să depăşească anumite limite, ţinând în special de protecţia reputaţiei şi drepturilor celuilalt, totuşi, are sarcina de a comunica informaţii şi idei asupra unor chestiuni politice, precum şi asupra altor subiecte de interes general.
47. Curtea a făcut din nou referiri la cauzele din jurisprudenţa sa privitoare la protecţia oferită jurnaliştilor care dezbat probleme de interes public, precum şi la limitele criticii acceptabile, limite care sunt mai largi în privinţa funcţionarilor publici ori politicienilor decât în privinţa persoanelor private (cauza Ieremiov c. României, hotărârea din 24 noiembrie 2009, parag. 38).
48. Totodată, libertatea de exprimare este aplicabilă şi informaţiilor ori ideilor care ofensează, şochează sau deranjează, iar pentru a constitui o încălcare a art. 8 din Convenţie, care protejează dreptul la reputaţie, un atac împotriva reputaţiei unei persoane trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate şi să cauzeze un prejudiciu victimei, prin atingerile aduse dreptului acesteia la respectul vieţii private (cauza A. c. Norvegiei, hotărârea din 9 aprilie 2009, parag. 64).
49. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, dacă în virtutea rolului său, presa are datoria de a alerta publicul atunci când are informaţii de interes public, faptul de a pune în cauză, în mod direct, persoane determinate, indicând numele şi funcţia acestora, implică, pentru autor, obligaţia de a furniza o bază factuală suficientă.
50. Pe de altă parte, Curtea a subliniat că, datorită îndatoririlor şi responsabilităţilor ce le incumbă, protecţia oferită de art. 10 ziariştilor, în momentul în care comunică informaţii ce privesc chestiuni de interes public, este subordonată condiţiei ca aceştia să acţioneze cu bună-credinţă, pe baza unor fapte exacte şi să furnizeze informaţii fiabile şi precise, demne de a fi considerate credibile, cu respectarea deontologiei profesionale.
51. În consecință, elementele esențiale care trebuie luate în considerare în aprecierea respectării limitelor libertăţii de exprimare, din perspectiva jurisprudenței instanței de contencios european, sunt: calitatea şi funcţia persoanei criticate, forma/stilul şi contextul mesajului critic, contextul în care este redactat articolul (cauza Niculescu

Dellakeza contra României), interesul public pentru tema dezbătută (cauza Bugan contra României), buna-credinţă a jurnalistului (cauza Ileana Constantinescu contra României), conceptele de judecată de valoare şi situaţiile faptice și raportul dintre ele, doza de exagerare a limbajului folosit.

52. Instanța de judecată reținând prevederile legale mai sus relatate și circumstanțele cauzei, va analiza contextul discursului public al invitatului emisiunii Valeriu Pașa, tonul folosit, existența unor fapte concrete care susțin opinia exprimată și intenția autorului și dacă poate fi obligată pârâta la acordarea replicii.
53. Prin urmare, analizând expunerile invitatului emisiunii Valeriu Pașa în raport cu legislația menționată, se constată că ultimul și-a expus opinia despre activitatea Ministrului Energiei de la acel moment - Victor Parlicov, care a promovat-o pe Elena Pahomova în funcție la companii din sectorul gazelor, cu capital de stat, și reieșind din articolele publicate despre reclamantă, prin expunerea sa despre reclamantă, de fapt și-a expus opinia despre activitatea acesteia.
54. În ceea ce privește contextul interviului, instanța reține că acesta a fost generat de necesitatea de a da curs unui interes general. Necesitatea de informare a publicului transpare din modalitatea în care este conceput interviul în cauză, premisa de la care pleacă autorul fiind opinia sa, fără a face o constatare faptică ca un lucru dovedit.
55. De asemenea, verificând caracterul pretins defăimător al expunerilor lui Valeriu Pașa, instanța constată că ultimul nu a expus constatări, fapte ci doar și-a expus opinia.
56. În acest sens, instanța reține afirmațiile părții pârâte care a explicat că expunerea invitatului în emisiune a fost o opinie formată din informația de pe siteul https://myrotvorets.center/criminal/pakhomova-elena- ivanovna/ de unde reclamanta este menționată ca propagandistă pro-rusă, fiind acuzată de susținerea separatismului în regiunea transnistreană. Conform informație publicate pe siteul https://point.md/ru/novosti/obschestvo/sergei- ilchenko-obvinil-zhurnalistku-elenu-pakhomovu-v-separatizme/ Serghei Ilcenko a acuzat-o pe jurnalista Elena Pakhomova de separatism. Serghei Ilcenko, care el însuși a lucrat mult timp în presa transnistreană, a acuzat-o pe Pahomova că acționează într-o manieră ostilă Republicii Moldova și că promovează separatismul. De asemenea, el a făcut apel la persoane care au păreri asemănătoare să-i urmeze exemplul și să scrie plângeri la parchet împotriva reprezentanților „ coloanei a cincea rusești ” relatează newsmaker, md. Potrivit informației de pe siteurile https://noi.md/ru/obshhestvo/moldavskaya-zhumalistka-elena-levickaya-pahomova-vnesena-v bazu-mirotvorec,https://point.md/ru/novosti/obschestvo/moldavskaia-zhurnalistka-elena levitskaia-pakhomova- vnesena-v-bazu—34-mirotvorets-34/, se confirmă faptul că reclamanta a fost adăugată în baza de date a site-ului de internet ucrainean „Mirotvorets” cu formula „propagandist antiucrainean”. Conform informație publicate pe siteul https://www.zdg.md/stiri/stiri-sociale/ca-a-dispus-retragerea-licentei-de-emisie-pentru-314-tv detinuta-de-elena-pahomova-care-a-fost-si-directoarea-postului-primul-transnistrean/ se confirmă că reclamanta a fost directoarea postului Primul Transnistrean.
57. Prin urmare, instanța de judecată reține că pârâta nu a acționat cu rea-credință, or fiind

vizualizat interviul la care se face trimitere, nu s-a constatat că Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova” a acționat cu rea credință, ba chiar a încercat să clarifice de la invitatul emisiunii de unde rezultă afirmațiile făcute.

58. Respectiv, instanța de judecată reține pct. 2.31 din Codul deontologic al jurnalistului, care prevede că jurnalistul respectă principiul potrivit căruia orice persoană supusă criticii negative într-un produs jurnalistic în care opinia ei nu a fost inclusă din motive independente de voința jurnalistului (transmisiuni live, talk-show-uri în direct sau interviuri în care jurnalistul nu poate anticipa ce afirmații vor face participanții/invitații) are dreptul la replică, prin care să precizeze informația inexactă sau să infirme informația. Dreptul la replică este asigurat doar dacă persoana vizată face referiri la fapte concrete din produsul jurnalistic, replica are dimensiuni rezonabile, nu aduce acuzații împotriva unei terțe părți și este formulată în termeni decenți.
59. Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova” a răspuns la cererea prealabilă a reclamantei, însă a refuzat dreptul la replică menționând că aceasta nu corespunde prevederilor legale. De altfel, instanța constată că, reclamanta expediind cererea prealabilă pârâtei, nu a prezentat pârâtei și textul replicii spre publicare conform art. 27 alin. (3) din Legea cu privire la libertatea de exprimare.
60. De altfel, conform pct. 191 din Regulamentul privind conținuturile audiovizuale, aprobat prin Decizia CA nr. 61 din 01.03.2024 (Regulament), în cadrul termenului din pct. 187, solicitantul unui drept la replică sau la rectificare va înainta în adresa furnizorului de servicii media/serviciului de platformă de partajare a materialelor video care a difuzat programul incriminat, o cerere care va conține, după caz, următoarele: 1) numele și adresa solicitantului, numărul de telefon sau coordonatele oricărui alt mijloc care să facă posibilă contactarea acestuia; 2) denumirea emisiunii/materialului video și data difuzării (după caz); 3) faptele neadevărate pentru care se solicită dreptul la replică sau informațiile eronate pentru care se solicită rectificarea, dezmințirea sau eliminarea; 4) motivarea cererii; 5) textul replicii, care trebuie să se refere numai la faptele neadevărate contestate.
61. Prin urmare, furnizorul de servicii media este în drept să nu acorde dreptul la replică pentru opinii și nu poartă răspundere materială pentru afirmațiile invitațiilor în emisiunile difuzate în direct.
62. În concluzie instanța conchide că, nu sunt temeiuri pentru a admite cererea reclamantei privind recunoașterea declarațiilor ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient, obligarea publicării replicii și repararea prejudiciului moral.
63. În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.
64. Având în vedere că reclamanta a pierdut procesul, prevederile art. 94 alin. (1) din

Codul de procedură civilă nu se aplică, respectiv cererea privind compensarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

65. Din aceste considerente, instanța a ajuns la concluzia respingerii ca neîntemeiată a acțiunii civile la cererea de chemare în judecată depusă de Pahomova Elena către Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova” cu privire la recunoașterea declarațiilor ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient, obligarea publicării replicii, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.
66. În conformitate cu art. 238-241 din Codul de procedura civilă, instanța de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Pahomova Elena către Instituția Publică Compania „Teleradio-Moldova” cu privire la recunoașterea declarațiilor ca fiind judecată de valoare fără substrat factologic suficient, obligarea publicării replicii, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile din momentul pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/.

Președintele ședinței,
Judecătorul Diana Tricolici